

Andrzej Duda: „LGBT nie sú ľudia, ale ideológia.“

Bolševické korene ideológií homosexuality a genderizmu

Michal Semín

26. januára 2021 ✚ Spoločnosť ✚ LGBT

V júni minulého roka sa na jednom z predvolebných mítingov nechal poľský prezident Andrzej Duda počuť, že „LGBT nie sú ľudia, ale ideológia“. Generácia jeho rodičov vraj nebojovala proti komunistom len preto, aby mohla prijať ideológiu, ktorá je pre človeka „možno ešte nebezpečnejšia“. „Predtým boli deti indoktrinované bolševickou ideológiou (...) Dnes sa tiež objavujú pokusy vnútiť nám a našim deťom ideológiu, len trochu inú. Je síce nová, ale je to taký neobolševizmus,“ citovala agentúra AP poľského prezidenta.

To v radoch pokrokárskeho globálneho establišmentu – politického aj mediálneho – nemohlo prejsť bez povšimnutia. A tiež bez pokarhania. Svoje si k tomu povedala aj komisárka Věra Jourová, ktorá má v Európskej komisii na pleciach starostlivosť o „európske hodnoty“.

„Považujem za naozaj smutné, keď sa v súčasnej Európe politici, ktorí zastávajú vysoké posty, rozhodnú triafať do menších kvôli potenciálnym politickým ziskom,“ vyhlásila Jourová a dodala, že to podkopáva úniové záruky rovnosti práv pre všetkých. *„Pamätám si komunistickú ideológiu ako niečo, čo potláča a prenasleduje všetko a všetkých, ktorí sú odlišní“*, pripomenula dobu, v ktorej sa „dúhové pochody hrdosti“ konať nesmeli. Plyní však z tohto faktu záver, že ideológie marxizmu-leninizmu a homosexuality-genderizmu sú voči sebe v opozícii? Má pravdu Duda alebo Jourová?

Československý normalizačný režim síce homosexualitu neadoroval, od roku 1961 ju však ani nekriminalizoval. Československo sa tak stalo jednou z prvých krajín v Európe, ktorá k tomuto kroku pristúpila, pričom legálne hranice akceptovateľnosti homosexuálneho styku boli stanovené od 18 rokov (v porovnaní s 15 rokmi u heterosexuálneho styku). Liberalizačný trend, vrcholiaci dnešnou glorifikáciou „inakosti“ a fluidného pohlavia však má s počiatkami bolševizmu oveľa viac spoločné, než sa domnieva popletená Jourová.

Krajinou, ktorá položila základy k súčasnej sexuálnej revolúcii je totiž bolševický Sovietsky zväz. Nielenže bola po roku 1917 homosexualita dekriminalizovaná, k revolučným výdobytkom pribudlo aj uzákonenie civilných sobášov miesto cirkevných a dostupný rozvod. O tri roky neskôr došlo k ďalšej dôležitej udalosti – bol povolený potrat, vykonávaný zadarmo v rámci štátnej zdravotnej starostlivosti, čo Lev Trockij označil ako *„jedno z najdôležitejších občianskych, politických a kultúrnych práv pre ženy“*.

Začali sa stavať jasle a škôlky, aby sa „oslobodená sovietska žena“ mohla plne zapojiť do budovania raja na zemi. Predstavivosť 20. rokov bola plná sexuálnych dobrodružstiev, promiskuity a rušenia tabu. Konali sa verejné diskusie o sexe, téma plnila stránky časopisov, románov i pamflety. Zároveň došlo k prvým svadbám

osôb rovnakého pohlavia, hoci k nim bolo nutné získať povolenie od súdu.

Homosexuáli začali tiež otvorene pôsobiť v politike. Napríklad v roku 1918 sa stal ľudovým komisárom pre zahraničné veci sodomiu praktizujúci Georgij Vasiljevič Čičerin. V tejto funkcii vydržal až do roku 1930, kedy rezignoval z dôvodu choroby. Nešlo pritom o nejakého druhoradého úradníčka, ale o pravú ruku Leva Trockého, ktorý s ním vyjednával brestlitovský mier a ktorý bol dlho považovaný za hlavného propagátora ideí sovietskej revolúcie v zahraničí. Od roku 1926 bola navyše legalizovaná zmena pohlavia v osobných dokladoch a sovietska lekárska veda dokonca začala skúmať možnosti zmeny pohlavia. Obliekanie odevu, ktorý patrí opačnému pohlaviu, bolo nielen tolerované, ale aj oceňované, napríklad povýšením v hierarchii Červenej armády.

Obrat nastal až s príchodom Jozefa Vissarionoviča Stalina, ktorého hovorca pre kultúru Maxim Gorkij v článku v *Pravde* v roku 1934 vysvetľoval, prečo Sovietsky zväz opäť zavádza protisodomitskú legislatívu, zakazuje potraty a vracia sa k podpore nukleárnej rodiny. Nebolo to samozrejme motivované starosťou o tradičnú kresťanskú morálku, ale potrebou vrátiť spoločnosti istú stabilitu, znemožnenú realizáciou Trockého vízie permanentnej revolúcie.

Súčasný dúhový aktivizmus a politický režim, ktorý jeho požiadavky akceptuje, sú preto prvej generácii bolševikov ideovo podstatne bližšie, než odporcom komunizmu. Rodová ideológia, ktorej je homosexualizmus súčasťou, má s bolševizmom spoločné myšlienkové východiská – relativizmus, evolúciu aj v tých najzákladnejších štruktúrach reality, odpor k tradícii. Vyľahli sa, aj keď každý v inom čase, v rovnakom hniezde a kto kŕmi jeden zobák, kŕmi aj ten druhý.

Andrzej Duda mal teda pravdu. Ideológia LGBT (zostávajúce písmená abecedy budú postupne pod diktátom pokroku pridávané) je naozaj výrazom renesancie bolševizmu. Aj preto sú spoločensky bezvýznamní stalinisti z umierajúcich komunistických strán starého typu pre našu budúcnosť menej nebezpeční, ako sekulárni humanisti a apoštoli genderovo podfarbenej politickej korektnosti.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/andrzej-duda-lgbt-nie-su-ludia-ale-ideologia-bolsevicke-korene-ideologii-homosexualizmu-a-genderizmu/>